

?Pensant (seriosament) en les municipals

«L'important és guanyar i no restar. Al poble A potser val la pena fer llista conjunta, però al poble B potser cal donar suport a l'alcalde que ja és independentista»

Ja està tot inventat. L'alcalde té la culpa de tot, però és el nostre home/dona. "Como alcalde vuestro que soy os debo una explicación, y esa explicación que os debo, os la voy a pagar", deia l'alcalde de Villar del Río a *Bienvenido, Mr Marshall*, la genial pel·lícula de Luis García Berlanga i amb Pepe Isbert fent de Don Pablo, el batlle del poble metafòric. És un discurs hilarant i repetitiu en què l'alcalde no pot donar cap mena d'explicacions sobre un fet que no en té. En el cas de la pel·lícula és que una comitiva d'americans que havien mostrat interès en el seu poble al final no hi fan parada. Era la manera de parlar a l'Espanya de llavors sobre com el Pla Marshall dels Estats Units, que permetia reconstruir Europa, passava del règim de Franco. Això era llavors, i ara una mica també.

No és qüestió de censura, de presos polítics, de justícia teledirigida, de poder corromput i casta podrida. No és només això. Una de les coses que més debilita és no saber la força que tens. Aquest és el moment català, endormiscat a l'agost, recuperant forces per tornar-hi per la Diada. Sempre és així. Deu ser cosa del seny i la rauxa. En tot cas, la força del sobiranisme no rau en les tertúlies de ràdio, en les notícies interessades dels diaris ni tan sols en els articles d'opïnadors espavilats. La segona llei de Newton indica que quan sobre un cos s'aplica una força, aquest adquireix una acceleració el valor del qual és directament proporcional a la força aplicada i inversament proporcional a la massa del cos. Resumint: si els sobiranisme pot arribar a fer por o si té sentit com a sobiranistes, és per la força dels vots. La xifra.

I l'única manera que es coneix de comptar vots es dona a les eleccions. I el sobiranisme haurà de tenir paciència. L'ex-primer ministre escocès, Alex Salmond, cada cop que ve a Catalunya -sobretot darrerament- ho diu ben clar: "Què us penseu, que ho fareu en dos dies això? Nosaltres portem més de cinquanta anys". Per no parlar del Québec. esclar que tenim pressa. Molta. L'acció de l'estat espanyol ja és inequívocament contra Catalunya. Després d'anys sense tenir Estat estem amb un Estat en contra: no només pels presos polítics o per tenir el president del país a l'exili. Els catalans, tots, patim el dèficit d'inversions públiques i socials. Tots.

Mentre es parla de primàries amb tota una sèrie de condicions potser caldria ser pragmàtic. Cal tenir en compte forces que aglutinin, com la Crida, i d'altres. Cada cas és un món i l'autonomia local i tot allò que ja sabem. Però el que és important és guanyar i no restar. Al poble A potser val la pena fer llista conjunta, però al poble B potser cal donar suport a l'alcalde o alcaldessa que ja és independentista. A més, cal tenir en compte que caldrà tractar el fanal, la piscina i les escoles bressol en la campanya de les eleccions municipals, que ja veurem que comença molt abans de Nadal. I és que és la primera ocasió que tindrem de votar i de comptar vots. També a les europees. I al sobiranisme només li fa bombejar la sang guanyar a les urnes, vots com globus vermells i alcaldes i alcaldesses com leucòcits. La mala salut de ferro del catalanisme i del nacionalisme català ha de poder ser base per poder guanyar les municipals. Si no és així penseu en Pablo Casado i Albert Rivera ballant una polca de celebració.